

og jeg kunde ønske, om det ærede Medlem for Fredensborg kunde oplyse mig noget derom.

N. Andersen: Ogsaa jeg var ligesom det ærede Medlem for Fredensborg ret forbauset over, at høre den Motivering, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Trier) gav af det her foreliggende lille Lovforslag. Jeg er ligesom det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) i det meste af det, den ærede Forslagsstiller udtalte, enig med ham i hans Præmisser; men jeg er derimod ganske uenig med den ærede Forslagsstiller i Konklusionen, for saa vidt Konklusionen skal være det her foreliggende Lovforslag. Jeg er ganske enig i de Udtalelser, der ere komne fra den ærede Forslagsstiller i Dag angaaende de ret uheldige Virkninger, som Alderdomsunderstøttelsesloven dels har haft og dels i forøget Grad vil faa faa vel for denne som for kommende Generationer; hvis den ikke i rette Tid bliver underkastet en ret grundig Revision; men jeg tror ikke, at det Punkt, som Lovforslaget omfatter, hører til dem, der særlig trænge til Revision. Jeg kunde have været med til at gaa ind paa en Forandring i Overgangsperioden; gaa ind paa at give den alderdomsunderstøttede eller den, som søger om Alderdomsunderstøttelse, det Fortrin i Forhold til, hvad der bydes i Lovens almindelige Bestemmelser, at man, for saa vidt han havde tilbagebetalt den oppebaarne Fattighjælp, forinden Alderdomsunderstøttelsesloven udkom, eller forinden han endnu kunde vide, den vilde komme, da havde undtaget ham fra Bestemmelsen i den Paragraf, som her søges revideret; det vilde efter min Mening kun have været ret og billigt. Jeg har haft personlig Beslighed til at erfare, hvor bittert det kan være, at man skal nægte en Mand Alderdomsunderstøttelse til Trods for, at han opfylder alle andre Betingelser derfor; fordi han i Tidrummet næst forud for hans 60de Aar ved et eller andet i Familien indtruffet Uheld er kommen til at ty til Fattigvæsenet og har oppebaaret Hjælp der, som han samme Aar eller det andet Aar efter ærlig og redelig har betalt tilbage hver Stærv. At man af denne Grund skal være nødt til at nægte ham Alderdomsunderstøttelse, har jeg fundet meget haardt, saa jeg vilde meget gerne have været med til sin Tid at indsætte en Overgangsbestemmelse, der lempede Besjen for dem, der ikke — man kunde gerne bruge det Udtryk — paa Spekulation betalte den oppebaarne Fattighjælp tilbage. Men hvad vilde Følgen af det her foreliggende Lovforslag blive?

Det vilde ikke alene blive det, som er paapeget af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valokreds (S. Hage), at man tager, jeg vil ikke sige den sidste Rest, men alt bort af, hvad der hedder Selvhjælp af Alderdomsforsørgelsesloven, hvis man ophevede den Bestemmelse her; men det vilde logisk og praktisk føre til, at Halvdelen af den allervæsentligste Del af den fremtidige Fattigforsørgelse vilde blive lagt over paa Staten. Det er jo nemlig den simpleste Sag af Verden, at den Stund Kommunerne have Raadighed over med Amtsraadets Samtykke at kunne give hvilket som helst Tilskud til de fattiges Klasse, gennem dette Kredsløb, Tilskud til de fattiges Klasse, derfra Hjælp til dem, der skulle betale deres oppebaarne Fattigunderstøttelse tilbage, at faa dem, der ønske Alderdomsunderstøttelse, til at staa rene, saa at de kunne søge Alderdomsunderstøttelse i Stedet for Fattigforsørgelse, selv om de have faaet nok saa megen Fattigunderstøttelse tidligere. Det vilde en stor Mængde Kommuner, derom er jeg overbevist, meget hurtigt lære, at den Vej er praktisk, og deraf vilde Følgen blive den, at en stor Del, ja, man kan snarere sige Halvdelen af Fattigbyrden her i Landet vilde blive lagt over paa Staten. Det er et Spørgsmaal, der kan diskuteres, om man overhovedet skal gaa denne Vej; men skulde man gøre det, skulde man gøre det ganske aabent og ligefremt og ikke give Beslighed til at gøre det ad den Omvej, der bliver aabnet her. Jeg vil altsaa ikke paa nogen Maade stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger, men jeg hører af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at der ligger meget mere bagved, og der er en hel Del af det, som den ærede Ordfører nævnde før, som jeg er ganske enig med, ham i, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt. Jeg hører til dem, som nære en stærkt Frygt for, at en i sig selv god og human Lov som denne vil komme til at gøre vort Samsind en ubodelig Skade, hvis vi ikke, saa hurtigt det er muligt, komme bort fra den Tendens — ja, det er næsten mere end en Tendens, det er næsten en ligefrem Nødvendighed, at Samsindet efterhaanden bliver fuldstændig blottet for det, man kalder personlig Ansvarsskjælelse, og navnlig Spar som melighedssansen vil, en stor Del af vort Samsind efterhaanden blive fuldstændig blottet for, naar det staar som en Betingelse for at nyde godt af Loven, at man absolut intet ejer. Det er en af de største Fejl efter min Mening, Loven har, og den Mening har jeg altid haft, og den har jeg faaet i høj Grad be-